

Mož je pogodil moje telesno in duševno stanje... Prav vljudno me je povabil, naj se jima pridružim, češ, ona odhajata. Odšli smo v mesto, seveda kupovat razglednic. Med potom sta me poučila, da se oni ples imenuje „Rheinländer“ in da je narodni ples bolj preprostega ljudstva.

Mesto Oranienburg nima nič znamenitega; tako je pač, kakor vsako provincijalno. Hiše pak leže malodane vse v majhnih vrtih, ki si jih je prebivalstvo z velikim trudom pričaralo iz peščenih tal. Pri nas doma je vsa priroda vrt; zato si ne nasajamo umetno toliko vrtov kakor ondotni prebivalci. — Skupno smo se vrnili v Berlin; vlak je bil zdaj napol prazen, ker je za občinstvo bil povratek še prezgodaj. Okolica je že sanjala v poznem mraku, moja sopotnika sta si v naročju zadremala, a jaz sem se zamislil v pretekle čase. —

(Dalje prihodnjič.)

Vrnitev.

Obup in črne misli so hodile
po svetu za menoj, o moja mati!
A kadar stal pred tvojimi sem vrati,
obupne misli so me zapustile.

Hotele niso, da bi ožalostile
obličje tvoje — glej, ker vse izdati
bi morale, kar moram jaz prestati,
ko so z menoj njih mračne, temne sile.

A zdaj sem prost! V tišini tega kraja
v nemirno srce zopet mir prihaja
in spet se vračajo otroške sanje.

In če prežijo zunaj ko pijavke
nenasitljive moje spremljevalke,
ne zvedi mati nikdar, nikdar zanje!

A. Gradnik.

